

JÄLLENSYNTYMÄN MUISTO

16.2.1919

Viime kerralla näimme, että ei ole oikein sanoa, että me olisimme täydellisesti unohtaneet edellisen ruumistuksemme ja ettei meillä ole jäljellä mitään muistoa edellisestä inkarnatiosta. Päinvastoin meidän täytyy tulla siihen johtopäätökseen, että itse asiassa me ihmiset olemme elävä muisto menneisyydestä. Ihminen itse on menneisyyden tulos ja kaikki, mitä ihmisessä on kykyjä ja ominaisuuksia, kaikki ne ovat itse asiassa muistoa menneisyydestä. Tiede puhuu muistin kolmesta asteesta, jotka ovat: muisteleminen (remembrance), muistiin palauttaminen (recollection) ja muistojen elvyttäminen (reminiscence). Nyt kaikki ihmisen kyvyt ja ominaisuudet, jotka kuuluvat tähän nykyiseen ruumistukseen, nykyiseen sieluun, ovat muistikuvia menneestä, ne muodostuvat siitä, mitä ihminen on ennen, menneissä ruumistuksissaan oppinut. Kun tutkimme kaikkia ihmisen suuria tai pieniä taipumuksia, täytyy meidän vetää se johtopäätös, että ne kaikki ovat jonkinlaisten muistikuvien uudelleen elpymistä, aivan niin kuin Platonkin sanoi, että kaikki oppiminen on oikeastaan ennen koettujen asiain muistamista. Tämä tämmöinen muisti on kuitenkin aivan itsetiedotonta. Me huomaamme, että tuota muistin kolmatta astetta, itsetietoista muistikuvien elvyttämistä puuttuu meiltä vielä. Me emme osaa sillä tavalla muistaa, että tietäisimme, milloin ja millä tavalla olemme nuo muistikuvat hankkineet. Me emme tiedä, milloin ihminen on oppinut sen, minkä mukaan hän nyt on muodostunut. Me emme tiedä, mistä ovat saattaneet rakentua ne mielikuvat, jotka hänessä nyt uudelleen elpyvät, minkä tapausten yhteydessä ja minkälaisien yksityiskohtien yhteydessä ovat muodostuneet nämä muistikuvat, jotka tässä nykyisessä elämässä itse asiassa ovat elpyneinä. Ihmiseltä puuttuu muistin kolmas aste, muistin elvyttäminen. Me emme osaa lokalisoida muistin kolmatta tekijää, muistikuvan jälleen tuntemista. Sitä kykyä ei ihmisellä yleensä ole.

Nyt kysymme: Onko sitten ihmiselle mahdotonta saavuttaa semmoista muistia? Pitääkö ihmisen tyytyä vain noihin kahteen ensimmäiseen muistin asteeseen, jotka koskevat tämän elämän tapahtumia? Pitääkö hänen tyytyä vain siihen tietoon, että hän on tulos menneisyydestä ja rakentaa nyt tulevaisuuttaan, vai voimmeko jollain tavalla kehittää tätä kolmatta muistin lajia, joka elvyttää ja herättää menneisyyden muistikuvat? Tämä kysymys tulee nyt meidän eteemme ratkaistavaksi, sillä vaikka olemme aikaisemmin puhuneet siitä, että kaikki ihmisen kokemukset, menneet muistikuvat, että ne kaikki ovat kirjoitetut ylös Jumalan muistiin, kirjoitetut ylös ihmisen omaan elävään henkeen, elämän kirjaan eli syyruumiiseen, niin me emme vielä ole päässeet oikein selville ihmisen mahdollisuuksista päästä selvyYTEEN elämän kirjasta, emme edes siitäkään, voimmeko päästä sitä lukemaan.

Kun nyt syvennymme tähän kysymykseen, on meidän ensiksikin huomattava, että kaikella muistilla on oikeastaan kaksi puolta, muisti on joko automaattista, itsestään heräävää, tai sitten se on tuota muisteleamista, jossa muisti ei herää itsestään, vaan vaatii jonkinlaista ponnistelua. Meidän muistimme ei olisi minkään arvoista, ellei se olisi kyky, johon ihmisellä on valtaa, niin että hän osaa kutsua muististaan esille minkä asian tahansa. Tämä on ehtona kaikelle muistelemiselle ja muistiin palauttamiselle. Tästä muistin kaksinaisuudesta johtuvat useimmissa kielissä esiintyvät eri nimitykset. Jos otamme esim. englanninkielen, niin siinä sana ”memory” tarkoittaa muistia yleensä, sitä muistia, joka herää itsestään, mutta muisteleamista tarkoittaa sana ”recollection”. Niinikään on ruotsinkielessä sana ”minne”, joka tarkoittaa muistia yleensä, mutta sitten on erikseen sana ”erindringsförmåga” eli muistikyky, johon muistin pitää vaikuttaa kolmantena tekijänä. Sillä mitä muisteleminen on? Se on tietyn ilmiön jälleen tuntemista, jolloin herää muistikuva ja ihmisen pitää silloin tietää, että tämä muisto on oikea. Muistelemissa, ”recollection’issa”, pitää olla mukana kolmas tekijä, joka voi tuntea ja muistaa oikeaksi semmoista, mitä ihminen on ennen tiennyt.

Jos siis ajattelemme tätä muistamiskykyä, tätä muisteleamista ja muistin elvyttämistä, ja kysymme, mitä se itse asiassa on, silloin meidän täytyy sanoa, että tällainen muistaminen on asettumista uudelleen johonkin entiseen tajunnan tilaan. Jos emme osaisi uudelleen asettua ennen

elettyyn tajunnantilaan, ei olisi mitään muistamista ja vapaehtoista muistikykyä elämässä. Me emme voisi kutsua esiin vanhoja tajunnan tiloja, joissa me olemme ennen olleet. Nyt on tavallisesti meidän muistelemisemme jonkin vanhan muistikuvan esille loihtimista. Ihminen voi esim. kysyä itseltään: ”Mitä tein eilen klo 12?” ja silloin tulee heti mieleen kuva siitä, mitä hän teki eilen klo 12. Se on tavallista muistamista. Se on teoreettisesti oikea tapa. Sillä tavalla voi menetellä, mutta useinkaan ei meidän muistamisemme saata tapahtua näin, ikään kuin taikavoimasta, se ei tapahdu, niin kuin loisi jotakin tyhjästä, sillä koettaessaan palauttaa muistiin menneitä asioita on ihmisen yleensä turvaututtava määrättyihin lakeihin, jotka muistitoimintaa hallitsevat. Eräs tällainen laki on yhdenkaltaisuuden, assosiationin laki, joka on siinä, että jos tajunnassa on jokin kuva, niin se kutsuu itsestään muistista esille jonkin toisen kuvan, joka on ennen ollut sen yhteydessä. Jos esim. kohtaan jonkun henkilön kadulla, niin samalla kun hänet näen, muistuu mieleen hänen ammattinsa, mutta hänen nimensä muistaminen voi olla vaikeampaa. Jos joku kysyy meiltä: Mikä on sen ja sen henkilön nimi?, niin emme sitä ehkä heti muista, mutta jos osaamme palauttaa mieleemme, missä yhteydessä olemme sen henkilön tavanneet, niin ehkä muistamme hänen nimensäkin. Kaikki tällaiset ehdot ovat suuriarvoisia muistamisessa. Yleensä tiedämme, että jos tahdomme palauttaa mieleen jonkun asian, on meidän ensin saatava kiinni langan päästä, niin että saamme mieleemme edes yhden kuvan, joka kuuluu samaan sarjaan. Tämä on erittäin tärkeä seikka. Tämä on pidettävä mielessä kaiken muistamisen suhteen, sillä myöskin jälleensyntymismuistissa vallitsee sama laki. Meidän pitää heittää pois mielestämme semmoinen käsitys, että jälleensyntymismuisti olisi jotakin semmoista, että se ilman muuta, ikään kuin taikavoimalla loihtisi esiin ihmisen mieleen kuvia menneistä elämästä. Jos ihminen tahtoo palauttaa mieleen menneet ruumistuksensa, täytyy hänen ponnistaa ruumiillaan, ponnistaa sielullaan. Jos oletamme, että tahdomme tällä tavalla muistaa menneitä elämiämme, niin meidän pitää pyyhkiä pois se luulo itsestämme, että voisimme ilman muuta loihtia menneisyyttä esiin. Emmehän saata loihtia esiin kaikkea edes tästä nykyisestä elämästämme, ja vielä mahdottomampaa se on jonkin menneen elämän suhteen jo siitäkkin syystä, että ihminen ei ole edes sama persoonallisuus kuin ennen. Muisti ei piile aivoissamme, vaan muisti piilee elämän kirjassa, syyruumissa, ja siitä ymmärrämme, että välitön jälleensyntymismuisti on mahdotonta. Menneet kokemukset eivät voi kulkea suoraan edellisestä persoonallisuudesta seuraavaan. Se on mahdotonta. Jos ihminen tahtoo muistaa menneitä elämiään, niin hänen pitää ensin nousta ylös Jumalan muistiin, elämän kirjaan, ja laskeutua sitten alas johonkin menneeseen persoonallisuuteen, muuten hän ei mitään saa. Me emme voi muistaa edes tässä elämässä tapahtunutta, jos emme osaa asettua uudelleen samaan tajunnan tilaan, missä olimme silloin kun meillä oli se kokemus, jonka tahdomme palauttaa mieleemme. Meidän pitää uudelleen elähdyttää sitä tajunnan tilaa, jossa olimme silloin, kun tuo muistikuva muodostui. Ihmisessä pitää herätä sama tajunnan tila. Ja kun on kysymys jälleensyntymismuistista, niin pitää voida elähdyttää sama tajunnan tila, jossa ihminen on ollut ennen. Ihmisessä on semmoinen tajunta, itsetajunta, semmoinen tajunnan tila, johon ihminen voi mennä, jos hän tahtoo muistaa. Mutta se tajunnan tila ei ole persoonallinen tajunta. Meidän pitää olla selvillä siitä, että koska vanha persoonallisuus on ollut ja hävinnyt koko entinen ihminen on ollut ja mennyt, niin niitä persoonallisia tajunnan tiloja, joita jälleensyntymismuisti koskee, ei ole olemassa ihmisen tässä käyttövälineessä, tässä ruumiissa, jota hän nyt käyttää. Edellisen persoonallisuuden käyttövälineitä, ruumiita ei ole enää olemassa, ja sen tähden on aivan mahdotonta päästä samaan persoonalliseen tajunnan tilaan, jossa tuo vanha persoonallisuus on ollut. Milloin sitten jälleensyntymismuisti voi tulla kysymykseen, ja mistä se muisti on etsittävä?

Kun näin kysymme, niin emme ilman muuta voi vastata, että Jumalan muistissa, akaashassa on kaikki tieto menneestä. Se ei asiaa helpota, se on yhtä mahdoton asia. Meidän pitää kysyä: ”Emmekö ole koskaan ihmisinä, minuuksina kohonneet semmoiseen muistiin, semmoiseen tietoon, semmoiseen tajuntaan, jossa on tieto menneistä ruumistuksistamme? Ja jos olemme, kuinka saatamme palauttaa mieleemme sen kokemuksen, elvyttää uudelleen siitä muiston?”

Ihminen ei saata tehdä väkivaltaa luonnolle. Jos ihminen tahtoo saavuttaa semmoisen tajunnan tilan, jossa hän voi lukea elämän kirjaa, niin hänen täytyy nousta siihen tajuntaan, jossa ihminen on ollessaan taivastilassa, kuoleman jälkeisessä elämässä, kahden syntymän välisessä kuolemanjälkeisessä elämässä. Juuri taivastilassa, jolloin ihminen elää minuudessaan, hän muistaa menneet ruumistuksensa ja katsoo eteenpäin tulevaisuuteen.

Kun tutkimme ihmistä okkultisesti, niin huomaamme, että kun ihminen kuolemanjälkeisessä tilassa muistelee, kokoaa menneen elämänsä tapahtumia, niin se tapahtuu itsetiedottomasti, se tapahtuu kuin luonnostaan. Hänen minänsä on sängen itsetiedoton, vaikka se rakentaa itseään, se tarkastaa menneitä elämiä ja korjaa niitä. Se tapahtuu itsetiedottomasti. Vasta sitten kun minä on monta kertaa syntynyt maan päälle ja on huomannut, että hän on ennenkin ollut olemassa, vasta sitten se kehityksen kuluessa tulee enemmän itsetietoiseksi, vertailevaksi ja ajattelevaksi. Ihminen kasvattaa itse minänsä. Kuoleman jälkeisessä elämässä ei ole alussa reinkarnatiomuistia, vaan se tulee vähitellen, se kasvaa väitellen ja lopuksi se täyttää kuoleman jälkeisen elämän. Kun ihminen on siinä tilassa, jota kutsutaan taivaaksi eli deevakhaaniksi, silloin hän muovailee mennyttä maanpäällistä elämäänsä, hän muovailee omaa personallisuuttaan. Hän etsii ja löytää omasta hengestään tilannekuvia, jotka ovat ihanteen mukaisia. Samalla hän ajattelee eri elämiänsä, ruumistuksiaan, vertaa niitä toisiinsa ja ottaa oppia niin paljon kuin voi. Tällöinen tila on ihmismuutoksella kahden syntymän välisenä aikana, kuoleman jälkeisen elämän taivastilassa. Siis tulemme siihen, että aivan luonnon mukaisesti on ihmisellä ollut tajunnan tila, jossa hän on tutkinut elämän kirjaa. Ja koska semmoinen tajunnan tila on ihmisellä ollut olemassa, niin se on myös uudelleen saavutettavissa. Koska siis ihmisen minä kuoleman jälkeen, kahden elämän välillä, saattaa lukea elämän kirjaa, lukea mennyttä ja samalla katsoa tulevaisuuteen, niin ihminen saattaa myös elämän aikana muistaa menneet ruumistuksensa, saattaa lukea elämän kirjaa. Se on ihmiselle periaatteellisesti mahdollista, se on teoreettisesti mahdollista.

Nyt ymmärrämme jälleensyntymismuistin perustan, ja yleensä, miksi semmoinen muisti on mahdollinen. Meidän minämme on monta kertaa kokenut sellaista tajunnan tilaa, ja koska se on sitä kokenut aikaisemmin, niin se voi nousta ja päästä semmoiseen tajunnan tilaan myös uudelleen. Kuinka se voi tapahtua, kuinka voi muistaa ja saavuttaa tajunnan tilan, joka on ollut ja mennyt? Sitä ei voi saavuttaa taikavoimalla, vaan siihen tarvitaan assosiatiota, siihen tarvitaan jotakin, joka voi herättää ja elvyttää mieleen vastaavan tajunnan tilan. Ja koska se tajunnan tila, joka on välttämätön jälleensyntymismuistin heräämiselle, on kahden syntymän välinen tajunnan tila, taivaallinen tajunnan tila, niin ymmärrämme, että jotta se voisi ihmisessä herätä, täytyy ihmisen saada jokin semmoinen kokemus näkyvässä elämässä, jokin niin tärisyttävä kokemus, että se heittää, syöksee ihmisen minän kuoleman jälkeiseen tajunnan tilaan, syntymien väliseen taivaalliseen tilaan. Täytyy olla joko tällöinen järkyttävä kokemus, joka heittää ihmisen kokonaan takaisin siihen tajunnan tilaan, jossa ihminen voi lukea elämän kirjaa, tai sitten pitää löytyä jokin muu keino, jonka avulla voi päästä siihen tajunnan tilaan, jossa voi lukea sitä kirjaa.

Me tiedämme, että tämä edellinen tapaus saattaa tapahtua joskus, kun ihmisen kokemukset ovat siksi merkilliset, siksi järkyttävät, että ne nostavat hänet tuohon kuoleman jälkeiseen taivaalliseen tajunnan tilaan, jossa hän voi lukea elämän kirjaa, mutta me tiedämme myös muunlaisia tapauksia, joissa ei ole tapahtunut mitään erikoisia kokemuksia. Ihminen saattaa, ollessaan vielä pieni lapsi, muistaa olleensa ennen maan päällä, niin kuin tuo kuubalainen poika, joka muisti että hän on asunut toisessa talossa ja että hänellä on ollut toinen isä ja äiti. Hän muistaa, missä se talo on, jossa hän on asunut. Vanhemmat päättivät panna pojan koetukselle. Poika on vielä pieni, ja vanhemmat lähtevät hänen kanssaan ulos. Ja kun he tulevat kadulle, jonka poika on maininnut, niin tuo pieni poika, hän muistaa: Tässä on nyt se talo. Poika menee sitten etsimään entisiä vanhempiaan, mutta ei luonnollisestikaan löydä heitä. Tämä on aivan eksaktinen, aivan tieteellinen todiste jälleensyntymismuistista.

Me voimme nyt itse asiassa luokitella eri jälleensyntymismuistitapoja. Ensimmäinen tapaus oli semmoinen, että ihmisellä on niin voimakas kokemus, että se herättää muistin. Tuossa

toiseksi mainitussa tapauksessa perustuu muisti siihen, että ihmisen minä ei ole kuolemassa heittänyt päältään kaikkia käyttövälineitään. Hän on jättänyt fyysillisen ja eetteriruumiin, mutta ei astraaliruumista. Ja kun hän on syntynyt uudelleen niin hänellä on entisen persoonallisuuden astraaliruumis, hänellä on entinen tunne- ja ajatusruumis. Vanhan persoonallisuuden kokemukset, ajatukset ja tunteet elävät hänen ruumiissaan, ja ne vanhat kokemukset ovat olleet niin valtavat, että ne heräävät uudelleen eloon, ja silloin ihminen muistaa. Me voimme sanoa, että se muisti on elämän itsensä esille kutsuma, mutta tällainen tapaus on harvinainen. Lapsissa sitä esiintyy kuitenkin enemmän, kuin mitä yleensä huomataankaan. Tämä muisti tulisi kehittymään, jos vanhemmat alkaisivat pitää silmällä lapsiaan ja kuuntelisivat heidän sielunsa ääntä. Nyt sitä vastoin lapset tottuvat hyvin pian kääntämään huomionsa pois siitä seikasta. Vanhemmat eivät tässä asiassa tunne lapsen tajuntaa ensinkään, eivätkä pane noihin lasten kertomuksiin arvoa, ja pian lapsi ne syrjäyttää. Tällaisessa tapauksessa on kuitenkin jälleensyntymismuisti toiminut, ja se johtuu siitä, että lapset eivät ole olleet niin kauan poissa taivasmaailmasta, etteivät he voisi vielä jotakin muistaa elämän kirjasta.

Mutta nyt meille tulee eteen se kolmas muistamismahdollisuus, se kysymys: Eikö ole mahdollista jollakin keinolla herättää ihmisessä sellaista muistikuvaa, joka assosiativoin mukaan veisi ihmisen siihen tajunnan tilaan, jossa hän saattaa lukea elämän kirjaa? Sellainen keino täytyy olla. Sellaisia keinoja onkin olemassa useampia, on ainakin kaksi. Mutta vaikka sanomme, että on pari sellaista keinoa, niin se ei suinkaan merkitse, että ne olisivat joitain taikakeinoja, joita käden käänteessä saattaa hankkia. Ei, sillä ne keinot vaativat itse asiassa suurta työtä. Toinen keino on semmoinen, että sen avulla johdetaan ihmisen tajunta vähitellen takaisin siihen tilaan, jossa se oli syntymien välisessä kuolemanjälkeisessä tilassa. Siinä on kysymyksessä jonkinlainen kehitysprosessi, ja taikakeinona on itse lanka, josta pitää päästä kiinni. Millä tavalla se tapahtuu? Voimme ottaa analogian jokapäiväisestä kokemuksestamme.

Jos tahdomme muistaa, mitä olemme tehneet eilispäivänä, tai jos illalla tahdomme muistaa, mitä olemme päivän kuluessa tehneet, niin voimme käyttää kahta eri tapaa. Voimme muistella joko niin, että muistelemme miten aamulla nousimme ja mitä sitten teimme, ja niin kuljemme hetki hetkeltä läpi päivän, tai sitten niin, että alamme illasta ja siirrymme sitten hetki hetkeltä taaksepäin muistissamme, kunnes olemme päässeet läpi päivän. Näin voimme helposti palauttaa mieleen eiliset tapahtumat, mutta jos meiltä kysytään, mitä teimme päivälleen 10 vuotta sitten, niin sitä on meidän miltei mahdotonta muistaa, sillä ihmisen on vaikeata sanoa mitä hän teki 10 päivää sitten.

Mitä tein viime vuonna syyskuun 23 päivänä? Voidakseni palauttaa mieleeni tuon päivän tapahtumat minun täytyy saada kiinni assosiativoin, varsinkin jos tiedän, ettei syyskuun 23 päivään liity mitään sellaista, että olisin erikoisesti painanut muistiini tuon päivän. Jos ihminen ei ole tehnyt mitään erityistä tuona päivänä, niin hänen on hyvin vaikeata muistaa.

Onko sitten olemassa mitään keinoa, millä voi päästä takaisin tuohon päivään? On vanha keino, jota on paljon käytetty. Se keino on, että menee päivä päivältä taaksepäin, että menee aina taaksepäin ja taaksepäin. Ei tarvitse muistaa, mitä on yöllä tehnyt, vaan menee päivä päivältä taaksepäin. Tämä on koettu keino. Se on vanha intialainen keino.

Nyt pätee sama keino, kun on kysymyksessä siihen tajunnan tilaan pääseminen, jota on koettu kuoleman jälkeisessä elämässä. Siihen tajunnan tilaan voi päästä menemällä muistissaan taaksepäin päivä päivältä. Ihminen alkaa nykyhetkestä ja menee mieleensä taaksepäin päivä päivältä. Hän tulee nuoruuteen ja lapsuuteen, mutta ei pysähdy siihen. Tämä ei tapahdu yhtämittaa, sillä tämän keinon menestymisen ehto on siinä, että se tapahtuu uudestaan ja uudestaan, pieniä päivämatkoja kerrallaan. Tällainen muistin harjoitus ei ole yhden päivän työ. Se ei vie tulokseen yhden viikon tai kuukauden kuluessa, tuskin yhdessä vuodessaakaan. Se on pitkällisen harjoituksen tulos. Intialaiset, jotka ovat aina olleet innostuneita henkisiin asioihin, ovat näitä tutkineet ja näille aikaansa uhranneet. Siellä on ihmisiä, joogeja, jotka ovat uhranneet aikaa tuommoiselle mietiskelylle. He ovat päässeet takaisin lapsuuteen, joka on ollut aluksi kuin tyhjää. Mutta kun he

eivät ole siihen pysähtyneet, vaan ovat kärsivällisesti edelleen muistiaan harjoittaneet, niin lopulta on muisti tullut niin kirkkaaksi, että se on voinut tunkeutua lapsuuden salaisiin, hämäriin tajunnan tiloihin. He ovat menneet aina vain kauemmaksi taaksepäin siihen aikaan, jolloin ihminen on aivan kapalolapsi, ja sitten menneet syntymän portin lävitse takasin ja niin edelleen, kunnes ovat saavuttaneet uudelleen sen tajunnan tilan, jossa ihminen taivaallisessa tilassa, taivaassa eli deevakhaanissa istuu lukemassa elämän kirjaa.

Ei pidä ajatella, että tämä on satua, että tämä on semmoista, jota ei ole koettu. Sitä on eräällä tavalla kokeiltu täällä länsimaillaakin ja se on tieteellinen tosiseikka. Jos ihminen vaivutetaan hypnoottiseen uneen, niin hänen sielunsa voimat kirkastuvat, kaikki hänen kykynsä terottuvat, hänen muistinsa kirkastuu niin, että hän tuossa hypnoottisessa tilassa saattaa muistaa aivan semmoisia asioita, jotka hän on kerrassaan unohtanut päivätajunnassaan. Jokainen, joka tuntee hypnoottisia kokeiluja, tietää, että hypnotisoitu subjekti tulee ns. ”*lucidite*’ksi”, kirkasnäköiseksi. Hän saattaa muista esim. lapsuudestaan semmoista, jonka hän on täysin unohtanut päivätajunnassaan.

Tämä tieteellinen havainto herätti suurta huomiota eräässä ranskalaisessa tiedemiehessä, fyysikossa, joka samalla oli antautunut tutkimaan okkultisia asioita. Hän ajatteli, että jos ihmisen muisti tulee kirkkaammaksi ja terävämmäksi hypnoottisessa unessa, niin ehkä sillä tavalla voi tutkia, onko ihminen ollut olemassa ennen syntymää. Hän pani sitten toimeen kokeiluja muutaman vuoden aikana. Hän vaivutti subjektin uneen, *lucidite*’-tilaan, ja käski hänen mennä aina vähän matkaa kerrallaan. — Hän oli tehnyt sen huomion, että pitää mennä askel askeleelta taaksepäin. — Kun tällä tavalla kokeiltiin, niin saatiin merkillisiä tuloksia. Ihminen meni taaksepäin, meni lapsuuteen, sitten aivan syntymän edelliseen tilaan, siitä näkymättömään maailmaan, tuohon limbus-tilaan, ja siitä ihminen ei useimmiten jaksanut paljon kertoa. Tavallisesti eivät subjektit jaksa kertoa, mitä tapahtuu syntymän edellä, vaan he ikään kuin kiirehtivät sen läpi ja tulevat edelliseen elämään ja alkavat siitä kertoa. Siinä aloitetaan kuolinhetkestä ja mennään sitten taaksepäin. Näin koetetaan ottaa selvää, ovatko he ennenkin eläneet, ja ovatko heidän muistonsa oikeat. Mennään vuosisatoja taaksepäin, ja jos he ovat ennen eläneet esim. Ranskassa, niin saadaan tietää, että he ovat asuneet sillä ja sillä paikkakunnalla.

Tämä tiedemies tuli kuitenkin siihen johtopäätökseen, etteivät näin saadut tiedot ole ehdottoman luotettavia, ettei tämä ole ehdotonta menneisyyden tuntemista, se on vasta tuntemisen alkua. Nämä tutkimukset ovat kuitenkin avanneet uuden tutkimustavan, jonka avulla on mahdollista ottaa tutkittavaksi ja ehkä todistaakin, että ihminen on jälleensyntyvä olento, aivan tieteellisellä tavalla. Nämä tieteelliset tutkimukset ovat antaneet tukea salatieteen vanhoille väitteille ja kokemuksille.

Tämä muistissa taaksepäin meneminen on yksi keino. Sitten on olemassa toinen keino, joka on aivan toista laatua. Se ei ole tämmöinen älyllinen keino. Se ei ole niin tieteellinen, niin merkillisen vaivaloinen ja hidas keino. Se keino on toista laatua. Se on semmoinen keino, josta viisaat ovat puhuneet ja jonka jokainen ihminen voi kerran saavuttaa. Sitä puhumme ensi kerralla.